

Fotografiák

a régi János-kórház környékéről.

*

Botrányos állapotok. — Szenny és bűz a betegek hajlékában.

A budapesti kórházak nagyjából nem állanak azon a színvonalon, amit a mai kor közegészségügyi szempontjai föltétlenül megkövetelnek. A pesti kórházakban igen gyakran figyelmen kívül hagyják a legprimitívebb egészségügyi szabályokat is és a *Népszavához* halomszámra érkeznek levelek, amelyek fölpanaszolják egyes fővárosi kórházak tarthatatlan és a betegek számára immár elviselhetetlen állapotát. Annyi panasz és kifogás azonban a főváros egyetlen kórháza ellen sem hangzik föl, mint a budai régi János-kórház ellen. A sok panaszoslevél rábírt bennünket arra, hogy személyesen is meggyőződjünk a régi János-kórházban uralkodó viszonyokról. Elmentünk a kórházba és ott valóban botrányos állapotokat tapasztaltunk.

A Széna-térre néznek a régi János-kórház homályos ablak-üvegei. Az épület már kívülről is kellemetlen benyomást kelt az omladozó, piszkos falaival. Sok vihart látott és teljesen előregedett ház ez, amely egészen megérett arra, hogy lerombolják és elpusztítsák a föld színéről. A külső képe azonban, ha lehet, még kelt némi illuziót, mert amit az épület falain belül látni, az föltűnően minden képzeletet. A régi János-kórház a szenny és a bűz tanyája, olyan hely, ahol még az egészséges ember is megbetegednék, nehogy a beteg meggyógyulna. Ahogy belépünk a kapun, valósággal megcsapja az embert a fojtogató, kellemetlen levegő: szinte probléma, hogy ezen a tiszta levegőjű budai tájon hogy lehetett ennyi bűzt összegyűjteni. Az udvaron piszkos kötések hevernek szanaszét, olyanok, amelyek tegnap még valamelyik szerencsétlen betegnek a sebére takarták. A lépcsőház följáratánál százával hevernek a félig telt orvosságos üvegek és a jégszekrényből — amely ugyanott nyert elhelyezést — folyton csurog ki a víz és valóságos tó képződött, amely helyenként pocsolóvá alakult. A kórtermek előtt lévő vízvezeték olyan undorítóan piszkos állapotban van, hogy úgy tűnik föl, mintha a szerencsétlen betegek nem is vizet, hanem egyenesen bacillusokat csapolnának ki a szennyes csövekből.

A kórtermek és a betegszobák is hasonlóan szegényes állapotban vannak. Amerre nézünk, mindenütt piszkos. A tüdővésztesztes

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

614.441

Szerző

Cím *Fotografiák a régi János-kórház környékéről.*

Hely

Idő

"1913"

Személy

Forrás:

Népszava

Bp.

1913

11/10.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

tályban szorosan egymás mellett vannak az ágyak, úgy hogy a szerencsétlen betegek akár egymásra is köpködhetnek. A tüdővésztesztes osztályon egyébként nemcsak tüdőbetegek fekszenek, hanem másfajta betegek is, akiket nyilván éppen azért helyeztek ide, mert másféle betegségük már van, de tüdővészük még nincs. Itt hamarosan azt is megkaphatják. Ugynevezett fürdője is van a kórháznak, de ez a sötét, piszkos kis lebujság igazán nem alkalmas arra, hogy tisztálkodjanak benne, mert innen csak piszkosan lehet kikerülni. A klozett elképzelhetetlen állapotban van és egy ilyen szörnyű alkalmatlanság harminekét beteg számára létezik. A betegek ebben a züllött környezetben természetesen lehetőleg nehezen jutnak el a gyógyulás útjára. Egyébként is általános a panasz amiatt, hogy a betegek számára elkészített ételek majdnem ehetetlenek és az orvosi kezelés sem mondható mintaszerűnek. Az orvosi vizitek gyakran elmaradnak, de ha nem is marad-

nak el, akkor is alig néhány pillanatig tartanak. A délelőtti vizitet gyakran este 10 órakor tartja meg a doktor ur, aki nem tulajdonképpen orvos, mondhatnánk meglehetősen goromba a betegekhez. Egy haldokló betegnek három napig nem volt orvossága, az orvosok felé sem néztek és ez a szerencsétlen ember március 27-én meghalt.

Az ápolónők sorsa se valami irigylésre méltó a régi János-kórházban. Ők is azt a silány ételmezt kapják, amit a betegek és napi 16 órai munkaidejük van. Havi 30 korona fizetésért végzik ezt a gyötrő és szörnyű munkát és a 16 órás munkaidő mellett még minden negyedik nap éjjeli inspekciónak is kell tartaniuk és ráadásul másnap egész nap kötele-

sek szolgálatot teljesíteni. A padlósurolás is az ápolónők munkája, akik ilyenformán mindennel foglalkozhatnak, csak éppen a betegekkel nem. Viszont ilyen körülmények között nem csoda, ha a tisztaság is olyan a kórházban, mint amilyen. A betegekkel nem is törődik senki, olyan elhagyatott, szomorú állapotban vannak, senki sem zavarja — a haláltusájukat. A folyosókon és az udvaron, sőt a betegszobákban is patkányok futkosnak a betegek lábai alatt és a patkányokról előzékeny gondoskodik is a kórház, mert az udvaron egy hatalmas hordóba hordanak minden ételmaradékot és moslékot. Hogy ebből a moslékos hordóból csak úgy árad a kolera, azt nem bánják a doktor urak. Egyáltalán a doktor urak semmit sem bánnak és ha valamelyik beteg elég vakmerő ahhoz, hogy kifogásolja a sok piszkot, a doktor ur durván ráförmed: tán otthon nagyobb tisztasághoz van szokva?

Jó volna ott, a régi János-kórház táján egy kis rendet csinálni. Mert ez a kórház szegénye a fővárosnak.